

Arrest

**nr. 138 786 van 18 februari 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 december 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 januari 2012 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 9 september 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 29 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 30 oktober 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 3 augustus 1995. U bent een soenniet afkomstig uit Noorala Noor Pur, gelegen in Gujrat, provincie Punjab. U liep er zeven jaar school en hielp daarnaast uw vader, die een groothandelaar was in fruit. In 2008 stopten u en uw vader met deze werkzaamheden en sloten jullie zich aan bij de partij Pakistan Muslim League "Q" (PML-Q). Tijdens een schermutseling tijdens een bijeenkomst van PML-Q sloeg u een politieke opponent van de PML-N neer. U en uw vader werden toen even door de politie opgepakt. Op 20 november 2011 diende m.(...) N.(...) tegen u een FIR (First Information Report) in bij de politie. U verklaart dat dit een valse klacht was. Op 23 november 2011 werd u opgepakt door de politie en onmiddellijk naar de "session court" gebracht. Terug in het politiekantoor werd u hevig geslagen. Vervolgens werd u wakker in het ziekenhuis waar u door de politie werd bewaakt. Uiteindelijk kon uw vader de politie omkopen. De politie liet u ontsnappen en u verliet Pakistan, volgens uw verklaringen, begin december 2011. Uw vingerafdrukken werden in Italië geregistreerd op 29 november 2011. U kwam aan in België op 6 januari 2012 en vroeg er op 9 januari 2012 asiel aan.

Op 30 november 2012 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Er werd immers geen geloof gehecht aan uw asielmotieven. Deze beslissing werd op 26 maart 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. U hebt nagelaten om vervolgens een cassatieberoep in te leiden.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende hier een tweede asielaanvraag in op 23 mei 2013. U baseerde zich hiervoor nog steeds op dezelfde asielmotieven en verklaart dat er zich een nieuwe ontwikkeling in uw asielrelaas heeft voorgedaan. U verklaart dat er een nieuw arrestatiebevel tegen u en uw vader uitgevaardigd werd.

De rechtbank heeft u en uw vader voortvluchtig verklaard, omdat jullie zich niet bij de rechtbank hebben gepresenteerd. Daarnaast verklaart u nog steeds problemen te hebben met PML-N en zijn zij nog steeds naar u op zoek. Uw vader verblijft nog steeds in Pakistan. Hij zou zich schuilhouden in de bossen van Quetta. U verklaart ook dat PML-N sinds dit jaar in de regering zit en nu overal in Pakistan de macht heeft, waardoor u niet terug kan. Bijkomend merkt u op dat u (vertaal)problemen hebt gehad met de tolk tijdens uw eerste interview op het CGVS. Op 28 augustus 2013 nam het CGVS wederom een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Op 9 september 2014 verzocht u ten derde male om asiel. U verklaarde België niet verlaten te hebben. U baseert zich nog steeds op dezelfde asielmotieven. Ter staving van uw derde aanvraag legt u een foto, een krantenartikel, een (ondersteunings)brief van een Belgische advocaat en twee enveloppes.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot het nieuwe documenten dat u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet vooreerst worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

In dit verband dient ten eerste te worden vastgesteld dat de enveloppes op zich geen enkele bewijswaarde hebben met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zij dragen niets wezenlijk bij tot uw asielrelaas.

De ondersteuningsbrief van uw Belgische advocaat heeft ook geen enkele bewijswaarde, daar zij inhoudelijk volledig gebaseerd is op uw verklaringen; verklaringen die overigens reeds tot drie keer toe als ongeloofwaardig en frauduleus werden beschouwd.

Met betrekking tot de foto dient te worden opgemerkt dat deze een zeer geposeerde en sterk gesolliciteerde indruk maakt. Bovendien, gevraagd naar de concrete omstandigheden waaronder deze foto werd genomen, blijft u een aannemelijk antwoord schuldig. U hield het erop niet te weten wie de foto had gemaakt omdat die informatie u niet was gegeven. De stukken waren zonder verdere uitleg opgestuurd vanuit Pakistan (verklaring meervoudige aanvraag dd.13.10.2014 - vraag 17). Gezien u ondanks het belang van dergelijk nieuw bewijselement voor uw huidige asielaanvraag vrijwel niets weet over de herkomst van deze foto, en gezien u anderzijds reeds ervaring heeft met de noden en eisen van een asielaanvraag, kan met deze uitleg geen genoegen worden genomen. Het is in het algemeen ook weinig plausibel dat de politie in Pakistan, in geval van een echte arrestatie, poseert met een arrestant én bovendien naderhand deze foto ter beschikking stelt van derden.

In dit kader dient met betrekking tot het krantenartikel opgemerkt te worden dat uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat valse berichtgeving in de geschreven en elektronische pers, tegen betaling van een steekpenning, niet ongebruikelijk is in Pakistan. Vooral kranten die in het Urdu publiceren, zoals het geval is met de in het kader van uw huidige asielaanvraag neergelegde krant, en die bepaalde belangen behartigen zijn daarbij onbetrouwbaar. In dit kader dient trouwens in herinnering te worden gebracht dat dit reeds het vierde krantenfragment is dat door u wordt neergelegd. Bij uw tweede asielaanvraag had u reeds drie krantenartikels neergelegd. Aangaande elk van die drie artikels werden in het kader van die tweede asielaanvraag vaststellingen gedaan die ertoe leiden geen geloof te hechten aan de authenticiteit van deze artikels. Ook met betrekking tot andere door u bij uw eerdere asielaanvragen neergelegde stukken werd vastgesteld dat zij expliciet in tegenspraak zijn met wetenschappelijke vaststellingen of met uw eigen verklaringen. Zo toonde de door u in het kader van uw beide eerdere asielaanvragen neergelegde geboorteakte zich in nadrukkelijke tegenspraak met de wetenschappelijke vaststelling dat u ouder bent dan de leeftijd die af te leiden viel uit deze geboorteakte en was een door u in het kader van uw eerste asielaanvraag neergelegd medisch attest aangaande een hospitalisatie in manifeste tegenspraak met uw verklaringen in het kader van uw eerste asielvraag aangaande feiten die aan deze hospitalisatie voorafgaan. Ook slaagde u er niet in een correcte weergave te geven van een nochtans voor die asielaanvraag belangrijke FIR. Deze vaststellingen maken dan ook duidelijk dat u er doorheen uw asielaanvragen niet voor terugdeinst onwaarachtige documenten te leveren ter staving van uw asielmotieven. Om deze en voorgaande redenen vermogen de thans aangeleverde nieuwe bewijselementen niet op te wegen tegen de bij uw eerdere asielaanvragen vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de

elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

antenartikel De Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsverplichting, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het "*principe van onpartijdigheid (fair play) van de bestuurlijke overheid*", stelt verzoeker dat hij *in casu* wel degelijk nieuwe elementen voorlegt die de kans aanzienlijk groter maken voor bescherming volgens de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal zijn huidige asielaanvraag met een grote vooringenomenheid beoordeeld heeft, aangezien verwezen wordt naar de weigeringsbeslissingen die genomen werden in het kader van zijn vorige asielaanvragen. Volgens verzoeker mag van de commissaris-generaal echter verwacht worden dat hij onpartijdig te werk gaat en zonder enige vooringenomenheid de (al dan niet meervoudige) asielaanvraag van een kandidaat-vluchteling beoordeelt. Overeenkomstig het fair play-beginsel moet de bestuurlijke overheid zich onpartijdig opstellen bij het nemen van een besluit en moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht worden genomen, aldus nog verzoeker.

Verzoeker is van oordeel dat het Commissariaat-generaal de nieuwe verklaringen ter ondersteuning van zijn nieuwe asielaanvraag op een onzorgvuldige en onredelijke wijze heeft beoordeeld. De door hem neergelegde documenten worden afgewezen omwille van de algemene vaststelling dat er een hoge graad van corruptie is in Pakistan en dat vele valse documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn. Deze redenering houdt in dat aan geen enkel Pakistaans document enige bewijswaarde kan gehecht worden. Een dergelijke redenering gaat volgens verzoeker een brug te ver. De door hem neergelegde documenten ondersteunen zijn verklaringen, waardoor deze documenten naar het oordeel van verzoeker als begin van bewijs dienen aanvaard te worden.

Wat betreft de foto van zijn gearresteerde vader, werpt verzoeker op dat hij alle informatie heeft gegeven die hij bezit. Hij kreeg deze foto toegestuurd en legt naast de foto ook de originele enveloppe neer in welke hij de foto ontvangen heeft. Het is niet omdat hij niet kan verduidelijken wie de foto van zijn gearresteerde vader nam, dat deze foto niet authentiek zou zijn. Verzoeker stelt dat hij de foto heeft verkregen via een vriend die hem deze foto opstuurde. De vriend kon hem niet bevestigen wie deze foto genomen had, doch hieruit kan echter niet geconcludeerd worden dat de foto niet authentiek is, noch kan zijn asielrelaas om deze reden als ongeloofwaardig beschouwd worden. Verzoeker volhardt in zijn vrees en stelt dat deze nog steeds actueel is.

Met betrekking tot het krantenartikel stelt het Commissariaat-generaal zeer algemeen dat *'valse berichtgeving in de geschreven en elektronische pers, tegen betaling van een steekpenning, niet ongebruikelijk is in Pakistan'*. Het Commissariaat-generaal stelt verder dat in zijn tweede asielaanvraag reeds 3 krantenartikelen werden neergelegd waaromtrent vaststellingen werden gedaan die ertoe leidden dat geen geloof werd gehecht aan de authenticiteit van deze artikels. Verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal hier een cirkelredenering hanteert: het nieuwe krantenartikel wordt geweigerd op grond van een algemene stelling die het Commissariaat-generaal verder onderbouwt door te verwijzen naar eerder geweigerde krantenartikelen, die op basis van dezelfde algemene stelling werden geweigerd. Verzoeker stelt dat hij met betrekking tot de krantenartikelen steeds alle informatie heeft gegeven die hij ter zijne beschikking had en meent dat het Commissariaat-generaal het krantenartikel met een grote vooringenomenheid beoordeelt en dat de bestreden beslissing dan ook niet gesteund is op een zorgvuldige afweging, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Omtrent de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat de veiligheidssituatie in Punjab verontrustend en zorgwekkend is. Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal haar oordeel te veel berust op de te nauwe invulling van het begrip 'ernstige schade' en dat de situatie in Pakistan nog steeds van deze aard is dat hij ernstige schade kan oplopen in geval van terugkeer. Verzoeker verduidelijkt dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Pakistan nog steeds uiterst ernstig is en dat de terreurdreiging in Pakistan blijft aanhouden. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en naar mediaberichtgeving over verschillende aanslagen in Pakistan en meer specifiek ook in Punjab. Verzoeker wijst erop dat met de aanslag op de luchthaven van Karachi in juni 2014, er een einde kwam aan maanden van vredesonderhandelingen tussen de Pakistaanse taliban en de overheid. Sindsdien is het leger een grootscheeps offensief begonnen tegen de taliban. Reeds honderden slachtoffers zijn gevallen, zowel bij aanslagen van de taliban als bij acties van het leger. Ook moesten reeds 800.000 mensen hun huizen ontvluchten. Een hevige strijd blijft woeden en men verwacht nog niet meteen het einde, aldus verzoeker, die er voorts op wijst dat naast de aanhoudende terreurdreiging in het hele land, Pakistan ook dient af te rekenen met corruptie en dat ook criminaliteit een voortdurend probleem is waarmee de Pakistaanse bevolking dagelijks geconfronteerd wordt. Verzoeker benadrukt dat de Pakistaanse bevolking omwille van deze drie aangehaalde ernstige problemen in gevaar is en dat het risico op reële schade, het slachtoffer worden van één van deze drie problemen – terreur, corruptie, criminaliteit – uitermate hoog is. Hij wijst er nog op dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat er nog steeds ernstige incidenten plaatsvinden, waarbij ook willekeurig slachtoffers vallen, en dat naast terreurdaden *'het geweld in de provisie ook sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen bevatte'*. Hoewel de beslissing het geweld erkent, aanvaardt het Commissariaat-generaal de nood aan bescherming in zijn hoofde niet, hetgeen ronduit zorgwekkend is en absoluut in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel, aldus verzoeker, die uit de voorgelegde informatie besluit dat een burger in Pakistan wel degelijk een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het reisadvies Pakistan van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en mediaverslaggeving met betrekking tot aanslagen in Pakistan.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het middel aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals

voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet.

In 's Raads arrest nr. 115 895 van 18 december 2013 werd inzake verzoekers tweede asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 99 821 van 26 maart 2013 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en hij niet afkomstig is uit de regio ten noordwesten van Pakistan waar er een uiterst lokaal conflict gaande is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nr. 99 821 van 26 maart 2013, dat gezag van gewijde geniet, de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas. In zijn huidige tweede asielaanvraag brengt verzoeker geen nieuwe gegevens aan. Hij beperkt zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste aanvraag en legt ter staving daarvan bijkomende documenten neer, met name een kopie van zijn geboorteakte, een origineel bericht in de krant d.d. 18 februari 2012 met vertaling, waarin vermeld staat dat er 50.000 roepies worden uitgereikt aan de persoon die over verzoeker en zijn vader informatie kan geven, originele krantenartikelen d.d. 7 januari 2013 en 20 februari 2013 met vertaling waarin respectievelijk staat te lezen dat H.(...) is omgekomen na een ruzie met verzoeker en zijn vader en beiden voortvluchtig zijn verklaard, en gewag wordt gemaakt van de moord op verzoekers vriend S.(...), twee originele arrestatiebevelen d.d. 4 januari 2013 met vertaling, één voor verzoeker en één voor diens vader, en drie enveloppen waarin deze documenten werden opgestuurd. Te dezen vermag het voorleggen van documenten niet de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen.

Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 99 821 van 26 maart 2013 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst en allerhande documenten er

tegen betaling kunnen worden verkregen. Niet alleen de openbare dienstverlening, ook de geschreven en elektronische pers zijn vaak aan corruptie onderhevig. Verzoeker toont niet aan dat deze informatie op incorrecte gegevens berust of niet langer actueel is.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 99 821 van 26 maart 2013 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Hoewel uit diezelfde informatie blijkt dat de situatie in verzoekers geboortestreek, met name de provincie Punjab, verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. Aldus bestaat er actueel voor burgers in Punjab geen reëel risico op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de betreffende informatie opgenomen in het administratief dossier onjuist of niet meer actueel zou zijn. De informatie waarnaar verzoeker zelf in zijn verzoekschrift verwijst en welke hij als bijlage aan zijn verzoekschrift heeft gevoegd, vermag bovenstaande vaststelling niet in een ander daglicht te stellen. Uit het internetartikel van 5 augustus 2013 en de informatie van ACCORD (Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation) blijkt evenwel dat er de voorbije jaren verschillende incidenten plaatsvonden in Pakistan, voornamelijk in het noordwesten van het land, waarbij telkens een groot aantal personen om het leven kwam, doch hieruit kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is en dat burgers thans in Punjab een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het door verzoeker voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken d.d. 24 juni 2013, geldig op 5 augustus 2013, aangaande Pakistan, merkt de Raad op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

(...)

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 november 2013, volhardt verzoekende partij in het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 13 december 2013 slechts stelt te volharden, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 6 november 2013 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat

de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.5.2. Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten voor: een foto, een krantenartikel, een brief van zijn advocaat en twee enveloppes.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.5.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste en tweede asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

2.5.3.1. In zoverre verzoeker zich in het kader van onderhavige asielaanvraag opnieuw beroept op de asielmotieven die hij in zijn vorige asielaanvragen heeft aangehaald, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen, zoals blijkt uit wat volgt, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

2.5.3.2. Ook de door verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag voorgelegde documenten vermogen niet zijn geloofwaardigheid te herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Met betrekking tot het nieuwe documenten*

dat u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet vooreerst worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

In dit verband dient ten eerste te worden vastgesteld dat de enveloppes op zich geen enkele bewijswaarde hebben met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zij dragen niets wezenlijk bij tot uw asielrelaas.

De ondersteuningsbrief van uw Belgische advocaat heeft ook geen enkele bewijswaarde, daar zij inhoudelijk volledig gebaseerd is op uw verklaringen; verklaringen die overigens reeds tot drie keer toe als ongeloofwaardig en frauduleus werden beschouwd.

Met betrekking tot de foto dient te worden opgemerkt dat deze een zeer geposeerde en sterk gesolliciteerde indruk maakt. Bovendien, gevraagd naar de concrete omstandigheden waaronder deze foto werd genomen, blijft u een aannemelijk antwoord schuldig. U hield het erop niet te weten wie de foto had gemaakt omdat die informatie u niet was gegeven. De stukken waren zonder verdere uitleg opgestuurd vanuit Pakistan (verklaring meervoudige aanvraag dd.13.10.2014 - vraag 17). Gezien u ondanks het belang van dergelijk nieuw bewijselement voor uw huidige asielaanvraag vrijwel niets weet over de herkomst van deze foto, en gezien u anderzijds reeds ervaring heeft met de noden en eisen van een asielaanvraag, kan met deze uitleg geen genoegen worden genomen. Het is in het algemeen ook weinig plausibel dat de politie in Pakistan, in geval van een echte arrestatie, poseert met een arrestant én bovendien naderhand deze foto ter beschikking stelt van derden.

In dit kader dient met betrekking tot het krantenartikel opgemerkt te worden dat uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat valse berichtgeving in de geschreven en elektronische pers, tegen betaling van een steekpenning, niet ongebruikelijk is in Pakistan. Vooral kranten die in het Urdu publiceren, zoals het geval is met de in het kader van uw huidige asielaanvraag neergelegde krant, en die bepaalde belangen behartigen zijn daarbij onbetrouwbaar. In dit kader dient trouwens in herinnering te worden gebracht dat dit reeds het vierde krantenfragment is dat door u wordt neergelegd. Bij uw tweede asielaanvraag had u reeds drie krantenartikels neergelegd. Aangaande elk van die drie artikels werden in het kader van die tweede asielaanvraag vaststellingen gedaan die ertoe leiden geen geloof te hechten aan de authenticiteit van deze artikels. Ook met betrekking tot andere door u bij uw eerdere asielaanvragen neergelegde stukken werd vastgesteld dat zij expliciet in tegenspraak zijn met wetenschappelijke vaststellingen of met uw eigen verklaringen. Zo toonde de door u in het kader van uw beide eerdere asielaanvragen neergelegde geboorteakte zich in nadrukkelijke tegenspraak met de wetenschappelijke vaststelling dat u ouder bent dan de leeftijd die af te leiden viel uit deze geboorteakte en was een door u in het kader van uw eerste asielaanvraag neergelegd medisch attest aangaande een hospitalisatie in manifeste tegenspraak met uw verklaringen in het kader van uw eerste asielvraag aangaande feiten die aan deze hospitalisatie voorafgaan. Ook slaagde u er niet in een correcte weergave te geven van een nochtans voor die asielaanvraag belangrijke FIR. Deze vaststellingen maken dan ook duidelijk dat u er doorheen uw asielaanvragen niet voor terugdeinst onwaarachtige documenten te leveren ter staving van uw asielmotieven. Om deze en voorgaande redenen vermogen de thans aangeleverde nieuwe bewijselementen niet op te wegen tegen de bij uw eerdere asielaanvragen vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente en draagkrachtige motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er dan ook niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoeker brengen bovendien geen stukken bij waaruit kan blijken dat de door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met de hoge graad van corruptie waarbij allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden en het publiceren van valse berichtgeving in de geschreven en elektronische pers in Pakistan (zie map 'Landeninformatie') onjuist of achterhaald is. Verzoeker bevestigt integendeel in zijn verzoekschrift dat corruptie in Pakistan een wijdverspreid fenomeen is en dat men voornamelijk op het beleidsniveau, bij regeringen en op het niveau van politie-units een ontzettend hoge graad van corruptie aantreft. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dan ook op goede gronden dat de bewijswaarde van Pakistaanse documenten

bijzonder relatief is en deze op zich niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerm minst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Er is geen enkele rechtsregel die voorschrijft dat aan geschreven stukken meer bewijswaarde moet worden toegekend dan aan de verklaringen van de asielzoeker. Bij verwerping ervan dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook niet aan te tonen dat de voorgebrachte bewijsstukken vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom ze naar zijn oordeel onvoldoende bewijskracht bezitten. Zo kan de commissaris-generaal en ook de Raad aan voorgelegde stukken bewijswaarde ontfeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. *In casu* is duidelijk gebleken dat de door verzoeker voorgelegde foto en het krantenartikel niet ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen. De Raad herhaalt dat bovendien uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en waarvan verzoeker de onjuistheid niet aantoon t blijkt dat in Pakistan allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden en dat het publiceren van valse berichtgeving in de geschreven en elektronische pers in Pakistan tegen betaling van een steekpenning niet ongebruikelijk is. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker er doorheen zijn asielaanvragen niet voor terugdeinst om omwaaachtige documenten voor te leggen ter staving van zijn asielmotieven. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij in diens besluit dat de thans bijgebrachte documenten niet opwegen tegen de in het kader van verzoekers eerdere asielaanvragen vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven.

In zoverre verzoeker nog meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooringenomen zou zijn geweest en bij het nemen van de bestreden beslissing het fair play-beginsel zou hebben geschonden, kan hij allerm minst worden gevolgd. Uit het loutere feit dat in de bestreden beslissing naar de weigeringsbeslissingen inzake verzoekers eerdere asielaanvragen wordt verwezen kan dit immers geenszins worden afgeleid. De Raad herhaalt dat bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd en benadrukt dat aan de hand van eerdere beslissingen onderzocht kan worden of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien hebben de ambtenaren van het Commissariaat-generaal geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat het fair play-beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of het niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de "fair play" doet zich dan ook slechts voor als er sprake is van moedwilligheid. In acht genomen wat voorafgaat, kan geenszins worden aangenomen dat voorgaande *in casu* het geval is en verzoeker toont dit evenmin aan.

2.5.3.3. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Pakistan. Actuele veiligheidssituatie*" van 18 februari 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker betwist deze beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Punjab en stelt onder verwijzing naar de informatie gevoegd aan het verzoekschrift dat de algemene veiligheidssituatie in Pakistan uiterst ernstig is en dat de terreurdreiging blijft aanhouden, ook in Punjab.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, ofschoon uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan inderdaad blijkt dat de situatie in de provincie Punjab verontrustend en zorgwekkend is, kan hieruit geenszins blijken dat het geweld in Punjab actueel de vereiste omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal, noch de Raad ontkent dat er geweld plaatsvindt in Pakistan en dat het gros van dit geweld kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen

en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Uit de als bijlage aan de verweernota gevoegde informatie (COI Focus “Pakistan. Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie” van 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Het door verzoeker aangebrachte reisadvies voor Pakistan van het Ministerie voor Buitenlandse Zaken kan geen afbreuk doen aan bovenstaande appreciatie. De Raad benadrukt in dit verband dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Pakistan te reizen, doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Pakistaanse nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens niet blijken dat burgers in Punjab actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Ook uit de door verzoeker aangehaalde (recente) persberichten kan niet blijken dat de mate van willekeurig geweld in Punjab actueel dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De persberichten slaan immers hoofdzakelijk op andere regio's dan de provincie Punjab of op de veiligheidssituatie in Pakistan in het algemeen.

2.5.3.4. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.6. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS